

ОБВИНЕНИЕ И СТРАНИ

Окръжна прокуратура – гр. П. е повдигнала обвинение срещу подсъдимия С. В. К. за това, че на 21.12.2019 г. в гр. П. е направил опит умишлено да умъртви Б. А. В., при което, макар да е довършено изпълнителното деяние, не са настъпили предвидените в закона и искани от дееца общественонеопасни последици на това престъпление - **престъпление по чл.115 вр.чл.18, ал.1 от НК.**

Производството протече по общия ред. На съдебното производство е конституиран като акцесорна страна пострадалият Б. А. В. и е приет за съвместно разглеждане предявеният от него граждански иск за причинени неимуществени вреди против подсъдимия вследствие горното престъпление в размер на 40000 лева. Същият е конституиран и като частен обвинител съгласно чл.76 от НПК.

В съдебно заседание представителят на ПРОКУРАТУРАТА поддържа обвинението със същата правна квалификация на деянието. СчИ., че престъплението е извършено от подсъдимия виновно. Прави анализ на доказателствените източници и намира, че те установяват стореното. По отношение на индивидуализиране на наказанието предлага да бъде наложено на подсъдимия наказание лишаване от свобода при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. По отношение на гражданския иск намира същия за доказан по основание, а относно справедливия размер, който следва да бъде присъден, предоставя на съда.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ пледира за признаване на подсъдимия за виновен и наказването му. Предлага на съда да бъде обезщетен за неимуществените вреди – болки и страдания, които е изпИ.л вследствие стореното от подсъдимия.

ЗАЩИТНИЦИТЕ на подсъдимия адв.К. и адв.В. оспорват фактическата обстановка, пресъздадена от обвинението, намират, че престъплението не е доказано. Навеждат редица доводи, свързани с правилната квалификация на деянието, изводима и от приобщената по делото доказателствена маса. Възраженията им обхващат наличието на силно раздразнение по чл.118 от НК, наличието на неизбежна отбрана, отричат притежанието на оръжието на престъплението от страна на техния подзащитен, намират че стореното представлява единствено нанесена средна телесна повреда. Пледират за оправдаване на подс.К. или преквалифициране на стореното в по-леко наказуемо престъпление и осъждането му с прилагане института на чл.66 от НК. Предоставят на съда относно размера на гражданския иск, който следва да бъде уважен по справедливост.

ПОДСЪДИМИЯТ не се признава за виновен. Поддържа по същество заявеното от неговите защитници.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите и съображенията на страните в пледоариите по същество, ръководейки се от закона и въз основа на вътрешното си убеждение, формирано от доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

ДЕЯНИЕ

Подсъдимият С. В. К. с ЕГН *****.

Подс. К. живее със семейството си в апартамент, находящ се на ул.“К.“№ *** в кв.“С.“ в гр.П., като изкарва прехраната си със семеен бизнес - изработване и монтаж на елементи от ковано желязо на частни начала в близост до мястото, където живее. Пострадалият Б. В. живее с родителите си - свидетелите А. В. и И. В. в къща в гр.П.на ул.“А.“ № ***** в същия квартал.

Подсъдимият и пострадалият се познават, но нямат роднинска връзка помежду си. Б. А. В. е брат на жената, с която свид. Д. А. живее. Те са съседни на подсъдимия, а синът на последния и синът на свид.А. – съответно свидетелите С. С.К. и Н. А. са приятели. Към момента на инкриминираното деяние те били на 15 годишна възраст.

Няколко месеца преди инкриминираната дата /21.12.2019г./ пострадалият Б. А. В. посетил дома на свид. Д. А. и предизвикал словесен конфликт, в който се намесил свид.С. С.К., син на подсъдимия, който ударил свид.В.. Последният напуснал жилищния им блок, като се заканил, че ще си отмъсти.

На 21.12.2019г. в ранния следобед, свид. С. с. К. и свид. Н. А. били в кв.“С.“ в гр.П. и се засякли с постр.Б. В., който бил употребил алкохол и решил, че сега е моментът да си отмъсти на малкия С. К. за случая от преди няколко месеца. Затова В. започнал да удря шамари на свид.С. с. К.. Приятелят на последния – свид. Н. А. незабавно позвънил по телефона на подсъдимия и му казал какво се случва. Тъй като подс.С. К. в този момент се намирал в квартала, незабавно се качил в ползвания от него лек автомобил „Форд Мондео“ с рег. № *** заедно със съпругата си - свид. А. К., съпругата на брат му С. В. К. – свид.А. К., и се отправили към мястото, където свид. Н. А. му казал, че се намират. Там се намирал и свид. И. Е.. Натам самостоятелно тръгнали и свид. В. К. и свид.С. В. К., които били съответно баща и брат на подсъдимия. За инцидента разбрел и бащата на Н. - свид.Д. А., който също се отзовал. На мястото на започнали да приивдат и други лица,

неустановени по делото. Натам се отправил и бащата на Б. В. свид.А. В..

Когато пристигнал на мястото, където се намирал синът му, подсъдимият видял, как Б. В. удря сина му със стъклена бутилка по главата, както и че вече се били събрали много хора, които започнали да хвърлят различни предмети към него и роднините му. Подсъдимият виждайки непосредствено посегателството към сина му и ескалиращата агресивна ситуация, извадил от автомобила си намиращата се там брадва с дървен сап, насочил се към пострадалия В., бутнал го към паркиран на улицата лек автомобил и замахнал с бравата към главата му, като му нанесъл един-единствен удар с тъпата метална част на бравата по лявата половина на главата на пострадалия в теменно-слепоочната област и бързо се оттеглил с близките си, тъй като ситуацията продължавала да бъде застрашителна. Намиращата се в близост свид.А. К. установила, след като тръгнала да се прибира с подсъдимия, че била получила фрактура в областта на пръстите и нараняване на дланта, за което посетила лечебно заведение и била осведетелствана от лекар от Катедрата по съдебна медицина при УМБАЛ Св.Г. гр.П.. На С. К., син на подсъдимия С. К. също било издадено СМУ, вследствие участието му в гореописания инцидент. Подсъдимият също бил освидетелстван.

Вследствие на А.ия с бравата удар на постр.Б. В. му било причинено контузия на главата, разкъсно-контузна рана на главата вляво теменно-слепоочно, линейно счупване на черепа в теменно-слепоочната област и към основата вляво, остър хематом на твърдата мозъчна обвивка, травматичен кръвоизлив под меките мозъчни обвивки, контузия на мозъка и счупване на слепоочния израстък на зигоматичната ябълчна кост. След удара В. паднал на земята до автомобила. В близост били свидетелите Т. М., В. Р. и К. Д., които го познавали. В тази момент на мястото пристигнала майката на Б. - И. В., която видяла сина си да лежи на земята. Тъй като от главата на сина й течала кръв, посочените трима свидетели го вдигнали, натоварили го на неустановен по делото автомобил и го закарали в Спешния център на УМБАЛ „Св. Г.“ в гр.П., където го предали на дежурни медицински лица.

Незабавно на свид. Б. В. била извършена операция и други медицински манипулации, като в първите няколко дни съществувала опасност за живота му.

След извършване на деянието подсъдимият предал на полицейските органи, в присъствието на свид. М. М. бравата, с която ударил свид. Б. В. и тя била приобщена като ВД по наказателното производство. Бил съставен протокол за доброволно предаване оръжието, подписан от подс.К.. Последният пред свид. М. заявил, че е взел бравата и е ударил пострадалия с цел единствено да защити себе си и роднините си.

ДОКАЗАТЕЛСТВА И АНАЛИЗ

Така описаната фактическа обстановка се извежда от следните доказателствени източници:

Факта на възникналия предхождащ деянието конфликт между частния обвинител и граждански ищец Б. В. и сина на подсъдимия, свид. С. С. К. се извежда от показанията на двамата за тези факти, тези на Н. А. по прякор И., Д. А., по прякор В. и С. В. К., брат на подсъдимия. От показанията им съвкупно се извеждат обстоятелства, които са относими към установяване на обективната истина във връзка с главния факт на доказване, доколкото от тях може с основателност да се заключи, че действително е имало предходен конфликт между Б. В. и С. с. К., доколкото на процесния ден първият е имал мотив да отмъсти на втория, като му посегне физически, както се твърди и в обвинителния акт.

Гласните доказателствени средства, относими към установяване на случилото се по време на инкриминираното деяние са разнопосочни, противоречиви и в значителната си част необективни, тъй като са разделени на групи, според това кой от очевидците е близък на някоя от двете страни и са напаснати с оглед този личен интерес – да помогнат на близките си и граничат с изкривяване на действителността или насищането ѝ с фактология за засилване на търсения ефект. Трудността в доказателствения процес идва и от обстоятелството, че показанията са толкова вътрешно и взаимно, едно спрямо други противоречиви в детайлите, че се налага търсене на глобалното им съзвучие и синхрон, за да могат да се изведат факти, които действително са се проявили в действителността и които биха могли да послужат за установяване на истината по делото. Като извод от този доказателствен подход може да се заключи следното:

Няма спор за това, че в момента, в който на място е пристигнал подсъдимият, придружен от две жени, обстановката е била застрашителна, започнало е посегателство спрямо всеки и всички от събиращите се лица на място, както и че подс.К. възприел и част от действията на В. спрямо С. с. К. във връзка с бутилката, с която го ударил в главата. Заплашителната обстановка се пресъздава с немалък драматизъм от всеки от свидетелите, които са се отзовали на място, макар че всеки от тях разказва видяното според нагласата им към обвинителната или защитната версия, но няма място за съмнение, че агресията на място, вкл. и от трети лица е започнала да ескалира. В тази насока е именно споделеното пред съда от свидетелите и на двете страни - А. В., И. В., С. В. К., Н. А., Д. А., А. И. К., А. Г. К., И. Е., независимо всеки от тях точно в кой момент е пристигнал на инцидента и какво точно е видял като действие на подсъдимия, което ще се обсъди по-долу. Т.е. за тези обстоятелства показанията на свидетелите и от двете срещуположни страни напълно синхронизират – относно наличието вече на множество неустановени лица, хвърлянето на предмети – стъкла, тръби, настаналия „карамбол“ и са възприели непосредствено случващото се. За

агресивно поведение сочи в показанията си и постр.В.. В обясненията си самият подсъдим /прочетени по реда на чл.279 ал.2 вр.ал. 1 т.4 пр.1 от НПК/ твърди същите обстоятелства, че е бил повикан за помощ. Не се кредитира заявеното от него, че му се е обадил сина му. На него му се е обадил И., приятелят на сина му, тъй като това се извежда непротиворечиво от показанията на Н. А. /И./, С. С. К., които именно са присъствали на срещата им с Б. В., когато последният започнал да се разправя с малкия К..

Относно поведението на постр.Б. В. спрямо сина на подсъдимия:

Установява се от показанията на ударения с бутилка С. К., че е бил пресрешнат от В. и последния започнал да се разправя с него заради предходния инцидент и да го удря, като удар с бутилка по главата му е бил възприет и от неговия баща, когато дошъл на място. В същия смисъл са и показанията на другия очевидец – свид. Н. А., който се обадил на подсъдимия за помощ. Свидетелят съобщава за удар с шамар, но при прочетените му показания, депозиран на досъдебното производство по реда на чл.281 ал.4 вр.ал.1 т.1 от НПК е съобщил и за бутилка, което понастоящем отрича. В заявеното от този свидетел има доста дефицити и вътрешни противоречия, които могат да се дължат на възрастта му, образованието, стремеж да подпомага някоя от двете страни, доколкото майка му е сестра на постр.В.. Така или иначе безспорно се установява от показанията му, че е бил заедно със своя връстник С. К. по това време, В. е започнал да се разправя с малкия К. и го е ударил. Доказва се и изявлението на Н. А., че е сигнализирал на бащата на С., т.е. на подсъдимия, което се подкрепя и от изявлението на неговия спътник и от останалите близки на подсъдимия, които по този начин са получили сигнал за нападение над С. С. К.. На място се отзовал и бащата на Н. – свид.Д. А., който се прибрал ведната с Н., но е категоричен, че „...като отидох имаше някаква карамбола, не съм видял никой. Прибрах сина си и черта..“. Карамболата обяснява с това, че на място започнали да се събират множество хора и да се карат и да се дърпат, а явно ескалация на конфликта не е възприел, тъй като се бил прибрал. Същият потвърждава съобщеното от сина му по отношение действията на В. спрямо малкия С., че е започнал да му бие шамари. След приобщаване по реда на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.1 и т.2 от НПК на неговите показания, депозиран пред орган на досъдебното производство и прочетени му в съдебното заседание, свидетелят продължава да твърди, че подробностите за самото инкриминирано събитие, които е разказал по-рано, не е възприел в действителност. Настоящият съд също не ползва тези предходни изявления на Д.А. при постановяване на присъдата, тъй като изложените от него по-рано детайли, не се подкрепят от други точно такива „детайли“, изводими от други присъстващи лица, още повече, че свидетелят е категоричен, че си е тръгнал по-рано и така или иначе не е видял ситуацията точно преди и по време на разследваното деяние по нанесения удар с бравда. Явно е, че и този свидетел, като болшинството такива по това дело има избирателна амнезия според личния му интерес и роднински връзки или симпатизанти, за което е съобщил различни неща в хода на наказателното

производство. Не без значение е и обстоятелството, че към момента на деянието и съответно разпИ. му пред разследващия орган, когато е разказвал подробности, които пред съда твърди, че не е възприел, той е бил разделен със съпругата си, която е сестра на Б. В., а понастоящем са заедно.

Не са нужни за установяване на обективната истина и подробности и изясняване в детайли точно кой какво е сторил или казал на предходния конфликт с Б. и С., тъй като това би изместило предмета на доказване по настоящото дело. А за изясняване на главния факт, е достатъчно безспорно установеното за наличието на конфликт преди 2-3 месеца помежду им, който е провокирал действията на Б. спрямо С. в процесния ден. Така или иначе всички присъствали на предходния конфликт свидетели неизменно сочат, че тогава Б.В. е имал предизвикателно поведение и малкият К. се намесил и двамата се скарали.

Показанията на брата на подсъдимия – свид.С. В. К. се кредитират относно заявеното от него пред съда, което кореспондира напълно с останалите доказателствени източници – че е разбрал за повикването на брат му за помощ, че са тръгнали натам, но той е бил отделно, че на място обстановката е била застрашителна и започнала да ескалира като агресия. Свидетелят не е видял действията на брат си. Не се кредитира обаче изложеното от него, че процесната брадва била на В. и той я е използвал по време на гюрюлтията. Такъв факт се твърди единствено от двамата братя К.И, които имат обоснован интерес – едният – защото го грози наказателна отговорност, а другият –защото му е брат.

Действията на Б. В. спрямо С. С. К. непосредствено преди инкриминираната реакция на подсъдимия се извеждат от показанията на свидетелите, които вече са присъствали на място и са очевидци и това са А. И. К., А. Г. К., от показанията на самия С. С. К. и на подсъдимия, приобщени чрез прочИ.нето им. Те касаят държането на малкия С. от В., за което И. се обадил на баща му –подсъдимия, и нанесения му удар със стъклена бирена бутилка по главата в тяхно присъствие и за тези обстоятелства не се констатира противоречия и липсва основание те да не се ползват при постановяване на присъдата по делото. Тук следва да се посочи, че и свид.Н. А., който както се изясни по-горе, се домогва да помогне на пострадалия, поради роднинската връзка с майка му, заявява, че В. е имал бутилка бира в ръката си, а след това на уточняващите въпроси, започна да говори вече за „кутия“ бира и „кенче“ бира, което съдът намира за израз на аргументираната по-горе заинтересованост. От друга страна житейски логично е, гражданският ищец и частен обвинител да отрича да е имал физическа съприкосновеност със сина на подсъдимия с оглед предявената от него гражданскоправна претенция. Поради тези причини, съдът не приема с доверие отричането от страна на Б.В. да е удрял сина на подсъдимия.

Относно действията на подс.К. спрямо постр.В.:

За тези факти, съдът обаче ползва заявеното от пострадалия Б. А. В.,

който по недвусмислен начин сочи лицето, което му е нанесло удара с бравата в главата на процесното време и място. Ударът е видян и от очевидеца на стореното свид.И. Е.. Относно неговите показания единствено не се кредитира изнесеното пред съда, че ударите били повече, тъй като това противоречи на заключенията по назначените СМЕ на пострадалия, които ще бъдат анализирани по-долу. На В. е бил причинен един единствен удар с брадва. И той е нанесен от подсъдимия С. К. /по прякор Ш./. В същата насока са и показанията на свид.М. М., които макар и да се явяват производни, спомагат за разкриване на обективната истина, като изясняват недостъпните такива от страна на подсъдимия, който отказва да дава обяснения пред съда, а в приобщените му по реда на чл.279 от НПК депозирани в присъствието на защитник, отрича да е извършил процесното действие. Тук следва да се посочи, че свид.М. е възприел лично от подсъдимия К. споделеното му в спокойна обстановка след деянието, че именно подсъдимият е ударил пострадалия, но е направил това, за да се защити, като първоначално размахал бравата пред насъбралата се тълпа и че бравата е била негова и е изявил желание да я предаде за нуждите на разследването. Посочената процесуална ситуация не казва недопустимо извлечени обяснения при провеждане на беседа и при обстоятелства, при които споделилият релевантната за делото информация да е задържано лице, което впоследствие да е станало обвиняем и по този ред да е бил заобиколен предвидения в НПК регламент за провеждане на разпит на обвиняемо лице. Напротив – подс.К. към онзи момент е бил на свобода, без спрямо него да са били предприети принудителни действия. Той е съобщил стореното на свид.М. и последния не е бил в качеството на извършващ разследване по делото или други процесуални действия. Освен това подс.К. след това доброволно предал оръжието на престъплението, за което бил съставен протокол за доброволно предаване.

По този начин с производните показания на свид.М. се проверяват фактите на държаното от подсъдимия оръжие в момента на деянието, изложено и от посочените по-горе свидетели и от самия пострадал. В този ред на мисли, настоящият съд се дистанцира и не се доверява на показанията на свидетелите родители на пострадалия – А. В. и И. В., които ярко сочат на изопаченост и недостовърност, до степен, че дори и А. В., който преди съпругата си отишъл на местопроизшествието, да е видял удара на подсъдимия към сина му, заявява събития, които не са се случили. Неистина е, че когато пристигнал на място първо бил той нападнат от множество лица на мястото на инцидента, които след като него го набили с желяза и му счупили ръката, се насочили към сина му Б. В.. Това твърдение на свидетеля остава поддържано и след прочит на показанията му от досъдебното производство по реда на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.1 от НПК със съгласието на всички страни. Именно поради това съдът не приема за достоверни показанията му пред съда, а приема тези, депозирани на досъдебното производство, приобщени по горепосочения процесуален начин, в които

липсва съобщение за непосредствено възприемане удара на сина му с бравата и са депозираны в същия ден на инцидента и преди синът му да обладае качеството на частен обвинител и граждански ищец в производството. Поради същите причини се ползват единствено показанията от досъдебното производство и на свид.И. В., майка на Б.В., приобщени на същото основание и депозираны пред разследващия орган в деня на инкриминираното деяние. Там тя сочи, че не е видяла кой е ударил сина ѝ, но е разбрала от племенника ѝ И. Е., че това бил подсъдимият С. К.. Посочи се, по-горе, че действително инкриминираният удар е бил видян от Е.. На съдебното производство, свид.И.В., колкото и упорито да твърдеше, че е видяла и удара към сина ѝ, явно с оглед да го защити, то остава недостоверно и опровергано от собственото ѝ твърдение, че била там и видяла удара, защото видяла сина си в кръв. Това, че го е видяла в кръв и явно той е бил пострадал вече към онзи момент, не означава, че тя е възприела и самият удар, който го е причинил. Съдът е на становище, че свид.И. В. е възприела за първи път сина си на инцидента, тъй като дошла и по-късно, след съпруга си А. В., в момента, в който Б. е бил на земята и имал кръв по главата.

Не се кредитират показанията на свид.Н. И., доколкото същите не отговарят на истината, че подсъдимия заедно с други хора, едва ли не тълпа, с брадва и тояги отивали *пеша* нанякъде. По несъмнен начин се установи, че към мястото на инцидента подсъдимият се е придвижил с автомобил и е пътувал с две жени.

Съдът кредитира показанията на свидетелите Т. М., В. Р. и К. Д.. Те са откарали до болничното заведение В.. Първият от тях е депозирал показания при условията на устност и непосредственост пред съда, а на останалите двама със съгласието на всички страни се инкорпорираха към доказателствената маса показанията им от досъдебното производство.

По същия ред се прочетоха и показанията на свид.И. К. –съпруга на другия брат на подсъдимия – В. В. К., но от показанията ѝ, не се извеждат релеватни за установяване на обективната истина по делото факти, тъй като не е присъствала на инкриминираното деяние.

Бащата на подсъдимия – свид. В. С. К. се възползва от правото си по чл.119 от НПК и отказва да депозира показания пред съда.

Относно оръжието на престъплението:

Несъмнено установено по делото е, че деянието е извършено чрез нанасяне на един удар с бравата, която е вещественно доказателство по делото и тя принадлежи на подсъдимия.

Доказано е от заключенията на съдебните медици, че установеното телесно увреждане на частния обвинител и граждански ищец е причинено от твърд тъп предмет без остър режещ ръб, съгласно разясненията на вещото лице П. Т., предвид медикобиологичните белези на установената от лекарите рана в главата на пострадалия, която няма характеристиките да е получена от предмет с остър режещ ръб.

Вещественото доказателство, брадвата, е предадено доброволно от подсъдимия и в протокола е записано, че тя е негова и я използвал в работата си. Положеният подпис за „предал“ е бил предмет на изследване по две графологически експертизи, които се кредитират напълно от съда, защото са едноточни и обективни. Въз основа на специалните познания на двама независими експерти е установено, че подс.К. е положил подписа си в изследвания документ. По този начин са проверени и производните показания на свид.М., което е допълнителен довод според съда за надлежната им доказателствена стойност.

Съгласно извършената съдебно-почеркова експертиза № 767 /т.2, л.104-105/ подписът, положен за „предал“ в представения за изследване протокол се установи, е изпълнен от подсъдимия С. В. К..

Съгласно извършената допълнителна почеркова експертиза № 42/20- 16 /т.2, л.107-109/ подписът след текст „Предал“ в „Протокол за доброволно предаване“ от дата 21.12.2019 г. е положен от подсъдимия С. В. К..

Относно нараняванията на участниците в разследваното събитие:

I.

1. Съгласно заключението на Съдебномедицинска експертиза №1501/2019г. на живо лице /т.2, л.3-4 дос.пр./ при прегледа на подсъдимия С. В. К. не са се установили видими травматични увреждания по главата, шията, гръден кош, корем, горни и долни крайници. Болката в дясна гръдна половина и поясната област може да се приеме, че е била причинена от удар с или върху твърд тъп предмет, с по-малка сила, от които да не бъдат причинени видими травматични увреждания по кожата.

С постановление от 24.09.2020 г.на прокурор при ОП П. на основание чл.216, ал.1 от НПК са били разделени материали от настоящото досъдебно производство, в които се съдържали доказателства за осъществен състав на престъпление по смисъла на чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК, както и за евентуално извършено престъпление по чл.131 ал.1 т.12 вр. с чл.130 ал.1 от НК, тъй като на 21.12.2019 г. свидетелите А. К. и С. С. К. били удряни от свид. Б. В., а последният като пострадал по настоящото дело, не можел да участва в друго процесуално качество в същото наказателно производство. Материалите са били изпратени по компетентност на Районна прокуратура - П.. По делото е приобщено като писмено доказателство Постановление от 17.09.2021г. на прокурор при РП П. за спиране на това производство, поради неустановяване извършителя на деянието.

В хода на разследването по настоящото ДП № 114/2020 год. били назначени СМЕ на горните две лица, чиито заключения, изготвени от в.л.Е. Б. бяха приети и експертът бе изслушан по реда на чл.282 ал.1 от НПК.

2. От заключението на в.л.Е. Б. по СМЕ по писмени данни относно причинените на 21.12.2019г.наранявания на С. С. К. /л.155-156 съд.пр./ се установява, че е получил охлузване на дясното рамо, което е било причинено

от тангенциалното действие на тъп, тъпоръбест предмет и е било възможно да е получено при нанесен му побой, включително и от стъклена бутилка, предвид разясненията на вещото лице пред съда с оглед вида и формата на този предмет. Така, според съда, в окосмената част на главата може да не остане следа, а само болка, а констатираното охлузване по рамото също може да е получено от този предмет /бутилка/ при движението отгоре /от главата/ надолу /към рамото/ и да обели част от повърхностния слой на кожата.

3. От заключението на в.л.Е. Б. по СМЕ по писмени данни относно причинените на 21.12.2019г.наранявания на А. И. К. /л.157-159 съд.пр./ се установява, че на нея е било причинено травматично увреждане - открито счупване на основната фаланга на II пръст на лявата ръка, счупвания на III и IV дланни кости на лявата ръка и те са могли да бъдат причинени при удар с тъпата част на брадва, както и от всеки предмет с тези характеристики, който е твърд тъп.

Тук следва да се уточни, че не е установено по несъмнен начин А. К. да е получила счупването на пръстите и костите на дланта от брадва, вкл и относно конкретните обстоятелства, при които това е било получено – т.е. дали при евентуалното размахване на брадвата от подсъдимия например или от друг твърд предмет на други участници в инцидента, които хвърляли предмети. Установеното обаче от посочените до тук три експертни заключения може да релевира обосновано становище, че тримата С. К., С. К. и А. К. са участвали в инцидент на 21.12.2019г., т.е. същият, който е касае обвинението по делото, и на който те са пресъствали и получили съответни наранявания при осъществено физическо съприкосновение, и са в подкрепа на приетото от съда, че инкриминираната обстановка е агресирала вследствие участието на множество лица, както се извежда по-горе и от анализа на гласните доказателствени средства.

II.

1. Съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 15K/2020 г. /т.2, л.8-л.17 дос.пр./ дава заключение, че от свидетелските показания към делото и представената в него медицинска документация, при станалия инцидент на 21.12.2019 г. на Б. А. В. било причинено: контузия на главата. Разкъсно-контузна рана на главата вляво теменно-слепоочно. Линейно счупване на черепа в теменно-слепоочната област и към основата вляво. Остър хематом над твърдата мозъчна обвивка вляво теменно-слепоочно.Травматичен кръвоизлив под меките мозъчни обвивки. Контузия на мозъка. Счупване на слепоочния израстък на зигоматична /ябълчна/ кост.

Описаните травматични увреждания са причинени по механизма на удар или притискане с или върху твърд тъп предмет и е възможно по начин и време да са възникнали така, както се съобщава в свидетелските показания при нанесени удари по главата или конкретно при удар с брадва в главата. Разкъсно-контузната рана на главата с подлежащото счупване на черепа в теменно-слепоочната област вляво и към основата се преценя като довело до

нараняване, проникващо в черепната кухина. Черепно-мозъчната травма, изразяваща се в хематом над твърдата мозъчна обвивка, травматичен кръвоизлив под меките мозъчни обвивки и контузията на мозъка, се преценя като довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота. Счупването на слепоочния израстък на ябълчната кост се преценя като довело до разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. Описаната черепно-мозъчна травма и проникващото нараняване в черепната кухина със счупване на черепа и разкъсно-контузна рана в същата област, са засегнали жизненоважен орган в човешкото тяло - главния мозък. При тези наранявания, независимо от оказаната лекарска помощ е възможно да настъпи летален изход.

2. Съдебномедицинска експертиза № 434/2020г. /т.2, л.34-39 дос.пр./ на в.л.Т., установява, че на пострадалия Б. В. са били причинени: Контузия на главата; разкъсно-контузна рана на главата вляво теменно-слепоочно;линейно счупване на черепа в темено-слепоочната област и към основата вляво;остър хематом над твърдата мозъчна обвивка вляво теменно-слепоочно;травматичен кръвоизлив под меките мозъчни обвивки;контузия на мозъка;счупване на слепоочния израстък на зигоматична /ябълчна/ кост.

Описаните травматични увреждания са причинени по механизма на удар или притискане с или върху твърд тъп предмет и е възможно по начин и време да са възникнали така, както се съобщава в свидетелските показания при нанесени удари по главата и конкретно при удар в бравда в главата. Разкъсно-контузната рана на главата с подлежащото счупване на черепа в теменно-слепоочната област вляво и към основата се преценя като довело до нараняване, проникващо в черепната кухина.Черепно-мозъчната травма, изразяваща се в хематом над твърдата мозъчна обвивка, травматичен кръвоизлив под меките мозъчни обвивки и контузия на мозъка, се преценя като довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота. Счупването на слепоочния израстък на ябълчната кост се преценя като довело до разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК.

Вещото лице е анализирано възможностите вследствие причиненото нараняване да настъпи летален изход и е приело, че в случая причиненото разстройството на здравето е от характер, който може да доведе до смърт, но смъртта не е категорично неизбежна от гледна точка на медицинската практика, т.е. дори и при оказана лекарска помощ е вероятно да настъпи летален изход. Същевременно съществува вероятност за изход от състоянието и възстановяване на пострадалия и без прилагане на медицинска помощ т.е. без да е оказана лекарска помощ е вероятно пълно оздравяване. Опасността на живота трябва да е действителна. Разстройство на здравето се поражда от увреждане на различни части на организма. Опасността трябва да възникне в резултат на причиненото увреждане или усложнение. Опасността за живота трябва да е временна т.е. след като премине, да не може да се появи отново в резултат на същото това увреждане. Наред с това, не се изисква

увреждането, довело до опасност за живота, да е излекувано. След преодоляването на острия период с опасност за живота могат да останат различни последици. Възможно е да се развият посттравматични усложнения и състояния, засягащи здравето на пострадалия в различна степен и за различно дълъг период от време, които да се квалифицират по други признаци - например в конкретния случай черепно-мозъчната травма, независимо от лекарската помощ може да доведе до възникване на посттравматична епилепсия, която клинически да протече със застрашаващи живота симптоми /епилептичен статус/ във всеки момент от живота на пострадалия.

Подобни усложнения обаче вещото лице не е констатирало при пострадалия Б. В.. В случая опасността е била постоянна за времето, в което е съществувала - от увреждането до възстановяването. Експертът съдебен медик въз основа на специалните си познания и наличната по досъдебно производство № 114/2020г. документация, е направило извода, че причинената черепно-мозъчна травма на Б. В. след медицинската намеса е възстановена напълно, без настъпили усложнения. Същият травматичен процес не води до опасни за живота последствия в по-късен етап.

III.

1.Заклучението по съдебно-психиатрична експертиза на Б. А. В. /т.2, л.43-53 дос.пр./, приема, че В. не страда от психиатрични и други заболявания и не се води на диспансерен учет в ЦПЗ - П.. Той е могъл да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си. Б. В. може да участва пълноценно в досъдебни и съдебни производства. Могъл е да възприема правилно обстоятелствата и фактите, които имат значение за делото и може да дава достоверни показания по тях. Ако действително той е бил употребил алкохол преди случилото се, той е бил в състояние на обикновено алкохолно опИ.е, лека степен. Това състояние не обуславя липса на спомен за събитията. Възможни и очаквани са симптоми на амнезия след понесената тежка черепно-мозъчна травма и загубата на съзнание.

Всички горепосочени заключения се кредитират от съда при постановяване на крайния съдебен акт по делото, тъй като се основават на доказателствата по делото и са изготвени от специалисти с нужните познания в областта на медицината и науката, с доказана по делото добросъвестна професионална компетентност и обективност.

Относно психичното здраве на дееца и психолого-психичните процеси в съзнанието му по време на инкриминираното деяние:

1.Вещите лица Р. Д. и А. Д. по Комплексната съдебно психиатрична и психологична експертиза за С. В. К. /т.2, л.57-70 дос.пр./, единодушно приемат, че същият не страда от психиатрични и други заболявания. Не се води на диспансерно психиатрично наблюдение към Център за психично здраве - П.. С. В. К., може да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си. Предвид доброто му здравословно и психично

състояние, може да участва в досъдебни и съдебни производства и да дава достоверни показания по тях като обвиняем/подсъдим, ако желае. С. К. не е бил в състояние на физиологичен афект. Не е бил в състояние, покриващо критериите на категорията „уплаха и смущение“.

2. Съгласно заключението на изготвената повторна комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза за подсъдимия К. /т.2, л.76- 92 дос.пр./ на вещите лица Ф. Т. и Н. Б. е видно, че той не страда от психиатрични и други соматични заболявания. Не се води на психиатричен учет към „ЦПЗ-П.“. С. К. може да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си. Предвид на здравословното и психично си състояние е възможно да участва в досъдебни и съдебни производства и да дава достоверни показания по тях, като обвиняем/подсъдим.

Не се намира основание да се приеме, че към момента на извършване на деянието С. К. е бил в състояние на физиологичен афект. Наличните данни говорят за възможно състояние на силно раздразнение, предизвикано като отговор на поведение от страна на пострадалия. Към момента на извършване на деянието С. К. е изпитвал интензивна тревожност и страх за живота и здравето на сина си, но не в степен възпрепятстваща когнитивните процеси. В експертизата е даден отговор и на общите въпроси за психичното здраве и вземаност на предаденото на съд лице. Тук следва само да се маркира във връзка с възраженията на защИ.та относно приложението на чл.118 от НК, което ще бъде обсъдено по-долу относно правната страна на деянието, следното:

Така нареченото в заключението от вещите лица Ф. Т. и Н. Б. „силно раздразнение“ е понятие, което те са използвали от гл.т. на науката психиатрия и психология, но то не покрива критериите на юридическият термин „силно раздразнение“, визиран в посочената разпоредба от НК, който всъщност е съответен и равнозначен на понятието „Физиологичен афект“, използван от специалистите психиатри в науката, както се уточни и от в.л.Р. Д. /л.170 съд.пр./, освен от разпИ. на експертите Т. и Б. /л.113 съд.пр./, където те отново описват разликите в състоянието на физиологичен афект и наричаното от тях раздразнено състояние, което е и по-скоро чисто житейски обяснимо състояние, но не и състояние, което засяга мисленето. В случая изводите и по двете експертизи са идентични, като е налице единствено игра на думи относно действителния смисъл на понятието „силно раздразнение“. По безспорен начин е установено, че в случая подсъдимият не е изпаднал в състояние на „физиологичен афект“, който психиатричен термин е равнозначен на юридическия „силно раздразнение“ по чл.118 от НК. Това му състояние е изведено и анализирано и от четиримата експерти по един и същи начин. Ето защо при постановяване на присъдата съдът кредитира и двете заключения по назначените основна и допълнителна КСППЕ.

В хода на съдебното производство се приобщиха всички писмени

доказателства, на които настоящият съд също основава изводите си по фактите и правото в постановената по делото присъда, а именно - справка съдимост за подсъдимия, справки за родственици и адреси, характеристична справка за подсъдимия, данни за задържането му, доказателства във връзка с движението на делото на досъдебното производство и постановените актове от прокурора, медицинска документация по отношение на пострадалия.

Приобщените по чл.279 от НПК обяснения на подсъдимия, депозирани пред орган на досъдебното производство в присъствието на защитник се кредитират единствено в частта им, в които той споменава, че се е отзовал на мястото на инцидента с автомобила си и със свидетелките А. и А. К.И, тъй като те кореспондират с останалата обсъдена по-горе доказателствена маса. За останалите обстоятелства, в които сочи непритежание и неизползване на бравата срещу частния обвинител и това, че не я е предал и не се е подписал на съответния документ, са израз единствено на правото му на защИ., защото са опровергани със способите за доказване, анализирани по-горе.

НЕИЗБЕЖНА ОТБРАНА И ПРЕВИШАВАНЕ ПРЕДЕЛИТЕ Й

На подс.С. В. К. е предявено обвинение, за това, че на 21.12.2019 г. в гр. П. е направил опит умишлено да умъртви Б. А. В..

Установената по-горе доказателствена фактология, води на извода, че опитът за убийство на частния обвинител и граждански ищец В. подс.К. е осъществил при превишаване пределите на неизбежната отбрана по смисъла на чл.119 от НК. В случая е започнало и е било предприето от самия пострадад непосредствено и противоправно нападение по описания по-горе начин спрямо сина на подсъдимия. След като за това е бил уведомен подсъдимият, той веднага се насочил към мястото, където синът му и неговият нападател се намирали. Тръгнал е с автомобила си, за да се придвижи по-бързо и е бил придружен от две жени –съпругата му и етърва му /жената на брат му/. В този момент и в следващите свид.С. К. все още е бил обект на нападение със застрашаване телесната му неприкосновеност. В момента, в който подсъдимият се появил на местопроизшествието, вече се били събрали множество хора, такива продължавали да прииждат. Някои са били въоръжени, започнало хвърляне на различни твърди предмети. Пред подсъдимия Б. В. ударил сина на първия със стъклено бирено шише. Същевременно насъбраната тълпа, образувана от близки и познати на всяка от страните и случайни лица започнала да ескалира със засилване на противоправни физически въздействия спрямо всеки от присъстващите. Подсъдимият имал бравда в автомобила си и при това положение я изкарал, като ударил само един път с тъпата й част нападателя на сина му в главата. Тъй като обстановката била все още застрашителна, той бързо се оттегил с жените и се прибрал. По-късно се явил в полицията, разказал за случилото се пред свид.М., и му обяснил, че е действал единствено за да защити детето си.

Предал доброволно оръжието, с което ударил подстрадалия.

В случая е било осъществено нападение спрямо сина на подсъдимия на първо място, а след това същото е продължило от страна на В. и други хора на място, където подсъдимият се намирал с две жени в застрашителна ситуация. Всеки от свидетелите вкл.и странични неустановени лица, след като научили, че „нещо“се случва, започнали да се насочват самостоятелно към мястото на събитието. При наличие на осъществено спрямо близките му нападение, подсъдимият е реагирал, за да се защити. Очертаната в настоящия казус проблематика изисква решаването на съществения въпрос защо ли се е подсъдимият в рамките на допустимите предели на неизбежната отбрана.

Несъмнено установеното по делото формира случилото се като система от последователни, непрекъснати и не снижаващи своята опасност посегателства, на които предаденото на съд лице е реагирало в застрашителна обстановка и при продължаващо нападение. Т.е. същото не е било прекратено, съгласно приетото и в ППлВС № 12/73г. Впрочем изобилна е практиката на съдилищата, както и регламентираното в същото постановление на ПлВС, че институтът на неизбежната отбрана по чл.12 от НК намира приложение и при предстоящо нападение - при опасност от непосредствено реално увреждане, без действително то да е стартирало.

Установено е в настоящия казус, посредством методите за събиране и проверка на доказателствата, че е бил осъществен един единствен удар с бравата. Това се твърди и от държавния обвинител в ОА. Това е установено и от СМЕ на пострадалия. Не се ползват в тази насока изявленията от разпИ. на свид.Е. пред съда, че подсъдимият ударил два и три пъти с бравата неговия братовчед, при което несъмнено биха били установени съвсем други травматични увреждания или множество, при което здравето на ударения би било значително по-интензивно засегнато, без да е известно дали деянието е щяло да остане и на фазата на опИ..

Изследването на медико-биологичните белези на нараняването, причинено от удара с бравата в челната област на главата на Б. В. носи спецификата на такова, причинено с твърд тъп предмет и представлява разкъсно-контузна рана, която няма белези от прорязване. Затова вещото лице П. Т. приема, че то е причинено с тъпата част на бравата, а не с острата.

Законът в разпоредбата на чл.12 ал.1 от НК и задължителната съдебна практика в Постановление № 12/73г. на Пленума на ВС ясно приема, че активната защИ. е позволен от закона начин за отблъскване на противоправно нападение върху личността. В постоянната практика на Върховния касационен съд, няма спор, че нападнатият не е длъжен да бяга или да се укрива. Той няма задължение и да търси съдействие от органите на реда или да сигнализира за предстоящо нападение. Това би го лишило от ефективна защИ. и в повечето случаи това е невъзможно, предвид внезапността на нападението. В същата насока не може да се укорява защИ.ващият се, че в себе си е имал оръжие, ако го е използвал за защИ. и отблъскване на

нападението. Прочее този институт в преобладаващите случаи, когато има причинена смърт или нараняване с опасност от настъпване на такава, е вследствие използване на оръжие. Нападнатият не е длъжен да чака да бъде наранен и едва тогава, ако бъде в състояние да се отбранява, да причинява единствено адекватни на нападението вреди, защото в този случай защИ.та му ще бъде закъсняла и най-често безрезултатна.

Изложеното до тук формира несъмнения извод, че действията на подсъдимия формират защитно поведение, а не активно предприети действия за нараняване/умъртвяване на жертвата. Същият се е отправил към местопрестъплението, придружен от жени, въз основа на сигнал от приятеля на сина му за побой над детето му, на място се е уверил в това и е реагирал единствено с цел защИ.. Видно е, че вследствие действията на лица на мястото на инцидента, свид.А. К. е получила смупване на пръсти и кости от дланта на едната си ръка, свид.С. К. също е имал наранявания, както и самият подсъдим, макар че на посредните не са така интензивни. Но нарушаването на телесната им неприкосновеност като участници в процесния конфликт, сочат именно на агресивни било то нападетелни или защитни действия, особено по отношение на свид.А. К., независимо че за нея не е установено вследствие кои и на кого именно действия са й били счупени пръстите. Но увреждането е вследствие удар с твърд тъп предмет при наличните данни, че множеството лица започнали да хвърлят и предмети, било е констатирано и счупване на прозорци на автомобили. Въпросът е, че коментираното травматично увреждане получено именно на разследваното място и събитие.

За да отблъсне обаче нападението, подс.К. не е било нужно да удря В. в жизнено важна област, каквато е главата на човека. Ноторно това е един от най-важните органи за живота на даден човек и правилното му биологично функциониране, в който се намира човешкият мозък, отговорен за всички сложни жизненоважни функции на организма, включително и ръководене и координиране на останалите органи и системи в човешкото тяло. Този факт не се елиминира от това, че ударът е бил само един и че той е бил нанесен с тъпата част на оръжието. Подсъдимият е можел да насочи действията си с брадвата в друга част на тялото на пострадалия, за да облъсне нападението и да защити близките си, но не го е сторил и същевременно е съзнавал този факт.

Съдебната доктрина и практика са неотклонни във виждането си, че за субективната страна на престъплението се съди от обективно установеното поведение на подсъдимия по делото, а не от съобщеното от него в обясненията му. Деянието по чл. 119, вр.чл. 115 от НК е умишлено /Проф.А.Г. „Наказателно право на РБ, особена част – относно престъплението по чл.119 от НК „защИ.та на нападението превишава пределите по чл.12 ал.2 от НК умишлено и без това да се дължи на уплаха или смущение“/. Съгласно Постановление 2/1957 год. на Пленума на ВС престъплението по чл.119 НК /тогава чл.129 от НК, отм. 01.05.1968г./ е умишлено престъпление, затова при извършването му виновният трябва да съзнава, че превишава пределите на

неизбежната отбрана.

Доказателствената маса по делото сочи на извода, че подсъдимият е имал ясната представа, че за да отблъсне нападението, макар и защИ.йки се, е излезнал извън рамките на необходимите предели. Защото е ударил нападателя, макар и за да се защити, с бравата, която е имал - в главата на жертвата, съзнавайки че това не е нужно и че по-този начин може да причини по-сериозни увреди, надхвърлящи тези, достатъчни за елиминиране на наличното /или дори реално предстоящо/ нападение. Така деянието е осъществено и от субективна страна. Налице е съзнавано умишлено превишаване на пределите на неизбежната отбрана, защото е изпълнено изискването деецът да възприема, че е направил необходимото и достатъчно, за да надвие нападателя, без да му причинява повече вреди, за да го отблъсне. Веднага след удара подстрадият В. е паднал на земята и от главата му започнало да тече кръв, което е последица от нанА.ия му удар с брадва в главата. Същият е бил своевременно откаран в медицинско заведение за оказване на помощ и квалифицираната и навременна такава е отстранила настъпването на фатални последици, макар, че в случая не е установено леталния изход да е бил абсолютно неизбежен / в този смисъл СМЕ на в.л. П. Т. и неговите разяснения в разпИ. му в с.з./.

Посочи се по-горе, че липсата на съответствие между оръжието на отбраняващия се и на нападателя никога не е самостоятелна причина да се приеме съставомерост на деянието по чл.119 от НК, доколкото не е установено тази брадва да се е намирала първоначално във В.. Не се кредитират в тази насока обясненията на подсъдимия, които настоящият съд намира единствено за израз на правото му на защИ.. В настоящия казус, след като подсъдимият е взел под ръка оръжие, с което е разполагал наблизно / в автомобила му/, го е направил за да отблъсне нападението, но несъмнено не е следвало да предприема действия с това именно оръжие по главата на гражданския ищец и частен обвинител.

Ръководейки се от конкретиката на настоящия казус, съдът съобрази и практиката на ВКС относно въпросите на превишението на отбраната и нейната явност. А в случая несъответствието е явно. И то се извежда не от вида на ползваното оръжие, тъй като в закона няма легално изискване отбраняващият се да подбере възможно най-лек и безболезнен за нападателя средство на защИ., още по-малко да избяга, защото при наличните в закона предпоставки за упражняване на активна защИ., той не може да бъде укоряван. Важен е по-скоро начинът на използване на съответното оръжие, било то по-значително или по-малозначително от това на нападателя, както и обкръжаващата го обстановка, която в случая явно е ескалирала, но не е била така интензивна от страна на самия В. преди нанасяне на удара.

Преценката за необходимостта на пределите на защИ.та и тяхното превишаване е винаги конкретна. Превишаването на пределите на неизбежната отбрана е дефинирано в чл.12 ал.2 от НК като явно

несъответствие на защИ.та на характера и опасността на нападението, разгледани и в Постановление № 2/57г. ПлВС. Характерът на нападението се определя от обществените интереси, които последното застрашава - при престъпни посегателства от обекта на престъплението, от степента на обществена опасност. Опасността на нападението зависи от вероятността за увреждане на застрашените интереси, която то създава при конкретните условия на неговото извършване. За извършване на престъплението по чл.119 вр.чл.115 от НК законодателят не изисква само да е налице несъответствие между защИ.та и нападението, но то да бъде *явно*. Според т.7 ал.2 от Постановление № 12/73г. несъответствието е явно, ако е ясно изразено и не буди никакво съмнение. Именно поради горните съображения, в настоящият случай приложеното от подс.К. несъответствие между защИ. и причиняване на вреди на нападателя е явно – нито опасността, нито характерът на нападението са били така интензивни, че той да е следвало да удари в главата нападателя с оръжието, което е имал. Ответната реакция на подсъдимия не се дължи на *уплаха или смущение* и това ясно е обсъдено и отхвърлено като вероятност от експертите в КСППЕ на подсъдимия. Неоснователни са в тази насока възраженията на защИ.та. Впрочем последната прави всички възможни възражения, за облекчаване положението на подсъдимото лице с оглед преквалификация на деянието като по-леко наказуемо.

В тази връзка на първо място, предвид наличната и първоначална квалификация на деянието по чл.129 от НК – умишлено нанесена средна телесна повреда, това искане на защИ.та за преквалификация, настоящият съд също намери за несъстоятелно. Обоснованата по-горе субективна страна на извършеното не може да формира становище за умишлено нанесена телесна повреда с действия, насочени към човешка глава, в която се намира мозъкът и с оръжие – бравда, било то с тъпата ѝ част. Не може в представите на субекта на отговорността да има налице единствено такива, макар и пряко целени, че точно това нараняване ще бъде постигнато, без да се увреди по-съществено здравето на жертвата при почти сигурна вероятност, че ще настъпи по-тежко увреждане. Така обективизираните посредством доказателства действия на К. са били предмет на обсъждане и от по-горестоящите прокуратури при движението на делото в досъдебното производство във връзка с компетентната прокуратура да води разследването – било то районна или окръжна.

На следващо място, не е налице физиологичен афект при извършване на престъплението. Стореното не е осъществено в хипотезата на чл.118 от НК. Предвид горните доводи, липсва деяние и по чл.132 от НК, защото в случая не се касае за умишлено нанесена телесна увреда, а до опит за убийство. Същевременно по-горе се обоснова, че то е било осъществено при условията на превишаваща своите предели неизбежна отбрана при налично прогресиращо нападение.

На първо място деянието, за да е извършено при условията на афект предполага приключило нападение, и на второ – то представлява моментален

отговор на вече преустановено противоправно въздействие спрямо личността на дееца или негови близки, за което следва да са налице редица фактори, провокиращи го и характеризиращи го като специфично психолого-психиатрично състояние на извършителя, което не е налице в случая. И това е установено по несъмнен начин от двете КСППЕ на подсъдимия, независимо от опитите на защИ.та да интерпретират споменатото от вещите лица по допълнителната КСППЕ „раздразнено състояние“ на подсъдимия което, обяснено от експертите, също не покрива критериите на физиологичния афект от гл.т. на психиатрията. А от своя страна физиологичният афект от юридическа гл.т. се интерпретира в нормата на чл.118 от НК и това е имал предвид родният ни законодател, а не обикновено, житейски обяснено раздразнение на правния субект при посегателства спрямо неговата личност, тази на близките му или негово имущество. Абсурдно да бъде предвидена намалена наказателна отговорност в такива хипотези. Това би означавало съставите по чл.116 и чл.115 НК да бъдат заменени масово от този по чл.118 НК, защото деецът бил „подразнен“ от жертвата. В този смисъл в своя труд „Наказателно право на РБ проф.Др.И. Ненов обсъжда т.нар. „намалена вменяемост“, което е състояние, различно от вменяемостта единствено в *качествено отношение*. Обсъжда, че именно при физиологичния афект способностите на субекта да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си може да бъдат ограничени. Макар това да е състояние, водещо до изменение на визираните способности, то е *в рамките на вменяемостта* и не изключва наказателната отговорност. За тях са предвидени по-леко наказуеми състави – тези по чл.118 НК, чл.132 от НК.

Установи се, че подсъдимият е бил с подредено поведение, с ясен спомен, получил е сравнително по-рано информация за случващото се и е имал нагласи за евентуалната ситуация, отправяйки се към мястото на събитието, успял е преди това да съпреживее и осмисли факта, че спрямо сина му са започнали увреждащи и застрашителни действия. Липсва изненада, заради което да е била веднага и място провокирана “късосъединителна“ реакция-отговор при наличие на ограничения в съзнанието. Използваното от специалистите понятие за „тунелно мислене“ в този случай не е налице при подс.К.. Липсват условия за провокиране на бурна и необмислена реакция, въз основа на която да е предвидена намалена наказателна отговорност, тъй като лицето действа в условията на вменяемост, но в конкретния момент съзнанието му е било ограничено от специфични и разглеждани от науката психологопсихични процеси, протичащи в съзнанието му. А те не са били налични в настоящия казус при подсъдимия.

Поради изложените съображения настоящият съд прие, че подс.С. В. К. е извършил престъплението по **чл.119 вр.чл.115 от НК**.

ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И НАКАЗАНИЕ

Подсъдимият от обективна и субективна страна, на 21.12.2019 г. в гр. П. при превишаване пределите на неизбежната отбрана е направил опит умишлено да умъртви Б. А. В., при което, макар да е довършено изпълнителното деяние, не са настъпили предвидените в закона и искания от дееца общественоопасни последици - престъпление по чл. 119 вр. чл.115 вр.чл.18 ал.1 от НК.

По-горе се изясниха обективните и субективните предели на стореното, които се субсумират в посочения състав на престъплението от общ характер по НК. За разлика от неизбежната отбрана по чл.12 ал.1 от НК, за която деецът се оправдава, и тази по чл.12 ал.4 от НК, за която деецът не се наказва, настоящото деяние е укоримо и наказуемо. То е извършено виновно и е общественоопасно.

Законодателят е предвидил наказание до пет години лишаване от свобода за извършването му. Деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл, с целени и настъпили общественоопасни последици, досежно превишаването на пределите на защИ.та спрямо посегателство над човешко същество с характеристиките на действия, представляващи направен опит за умъртвяването му, макар и при защИ..

При определяне размера на наказанието, което следва да бъде наложено на подсъдимия, съдът намира, че то следва да бъде ориентирано в среден и малко над средния размер, а именно – три години лишаване от свобода. Подсъдимият не е лице с обществена опасност, неосъждан е. Настъпилата реабилИ.ция по право за единственото му осъждане в миналото за хулиганство е заличила последиците на осъждането и въз основа на него, не могат да бъдат правени никакви изводи в ущърб на К., основани на съдебното му минало. Наред с това той е семеен човек, има съпруга и две деца, за които се грижи. В тази насока съдът, освен писмените доказателства по делото, кредитира и показанията на двамата свидетели, ангажирани от страна на защИ.та при режим на довеждане и депозирали показания в последното по делото съдебно заседание – Р. В. А. и С.Е. А.. От изложеното от тях и от останалите свидетели по делото, се установява, че подсъдимият е трудовоангажиран член на нашето общество. В трудовия процес ангажира и членовете на своето семейство, децата му посещават училище и се образоват. По отношение на подсъдимия няма доказателства за каквито и да било други противообществени прояви. Същевременно обаче, тъй е посегнал на човешко същество, макар и при защИ., по по-интензивен и недопустим от закона начин в жизнено важна област на тялото при реална опасност за настъпване на летален изход от стореното. Ето защо и при съобразяване на обстоятелствата по чл.54 от НК, на подсъдимия К. следва да бъде наложено наказание малко над средния размер, а именно - **ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.**

Настоящият състав на съда е на мнение, че изтърпяването на наказанието лишаване от свобода следва да бъде отложено с максималния изпИ.телен

срок от ПЕТ ГОДИНИ на основание чл. 66, ал.1 от НК, счИ.но от влизане на присъдата в сила. С оглед личността на подсъдимия, целите на наказанието могат да бъдат постигнати без то да бъде изтърпявано ефективно. Впрочем нищо не налага противното. Касае се за личност с много добри характеристични данни и не е необходимо за поправянето му и превъзпИ.нието му да бъде изолиран от обществото, като се постанови реално изтърпяване на наказанието, вместо същият да се труди и се грижи за децата си, при наличните данни за взаимопомощ, задружност и сплотеност с близкия му, включително и в по-далечен семеен кръг. Това не е нужно и с оглед целите на генералната превенция, за реализацията на която е от значение самата неизбежност на наказанието, а не начинът на изтърпяването му. Гореопределеното наказание ще въздейства несъмнено предупредително и върху останалите членове на обществото. А с оглед личността на извършителя, същият за обществото би бил по-полезен, работейки в областта, в която е професионалната му реализация, вместо за срок от три години да бъде въведен в затвор, за деяние, което е извършил преди 4 години. Така, настоящият съд е убеден, че целите на чл.36 от НК ще се постигнат и с условно наказание с максималния изпИ.телен срок. Следва да се посочи, че нито прокурорът, нито частния обвинител пледираха за оразмеряване на наказанието на подсъдимия като за личност с висока степен на обществена опасност.

Съдът обаче намира, че за елиминиране на каквато и да е опасност от нарушение на изпИ.телния, срок, за превъзпИ.ние на подсъдимия към трайно спазване на закона, за потушаване на създаденото напрежение с близките на пострадалия, с когото са съседни и за осъзнаване напред във времето трайно на стореното и успешно превантивно въздействие на наказанието лишаване от свобода, което няма да се търпи реално, следва да бъде постановена пробационна мярка спрямо подс.К. по време на изпИ.телния срок. Довод в тази насока е и обстоятелството, че подс.К. живее и трайно работи в страната ни със семейството си и тази мярка може успешно да бъде изпълнявана.

Така, на основание чл.67 ал.3 от НК съдът прие, че през време на изпИ.телния срок подсъдимият С. В. К. следва да изпълнява пробационна мярка по чл.42б ал.2 т.2 от НК – задължителни периодични срещи с пробационен служител, на които ще следва да се явява по график, определен от съответната пробационна служба.

Съдът с присъдата на основание чл. 59 ал.1 от НК приспадна от наказанието на подсъдимия времето, през което той е бил задържан по ЗМВР за 24 часа, с постановление на ОП П. за срок до 72 часа, както и с мярка за неотклонение „задържане под стража“ в периода от 21.12.2019г. до 31.12.2019 г. като един ден задържане се зачИ. за един ден лишаване от свобода.

ГРАЖДАНСКО-ПРАВНА ПРЕТЕНЦИЯ

На разпоредителното заседание по делото е конституиран като частен обвинител и граждански ищец пострадалият Б. А. В. и е приет за съвместно разглеждане предявения от него граждански иск в размер на 40 000 лева против подсъдимия С. В. К., за претърпени неимуществени вреди в следствие престъплението, за което е предаден на съд по чл.115 вр.чл.18 ал.1 от НК, ведно със законната лихва, счИ.но от датата на увреждането: 21.12.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

Тъй като в случая е налице неизбежна отбрана при превишаване на пределите ѝ, която не е била съобразена с характера и опасността на нападението, извършеното от подсъдимия е общественоопасно, представлява умишлено престъпление и при осъществяването му се дължи обезвреда на пострадалото лице. В правната теория за понятието „неизбежна отбрана“ е прието, че определението „неизбежна“ не касае качество на самата отбрана, а неизбежност на вредите, които се причиняват, когато дадено лице се защИ.ва, защото всъщност този институт никога не би се приложил, ако не е налице увреждане на нападателя.

Описаното по-горе вредоносно противоправно поведение на подсъдимия обуславя предпоставките за ангажиране на неговата гражданска отговорност по реда на чл. 45 от ЗЗД с репариране на причинените на пострадалия негативни последици. Гражданският ищец претендира обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания вследствие на опИ. за умъртвяването му от подсъдимия, довел до причинените телесните му увреждания, наложили извършването на редица медицински интервенции. Основно значение има най-тежкото нараняване – проникващото в черепната кухина, и заради което е имало реална опасност от настъпване на летален изход.

При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди по справедливост, съгласно нормата на чл.52 от ЗЗД, съдът изхожда от тежестта на причинените увреждания в жизненоважна област –главата с нараняване, проникващо в черепната кухина и със счупване на израстъка на ябълчната кост. Независимо от преквалифициране на престъплението от опит към убийство с превишена неизбежна отбрана към това деяние, реално ищецът е понесъл описаните телесни повреди като характер и с които е било увредено здравето му от една страна. От друга, не може да се пренебрегне факта, че за да се стигне до тези увреждания на здравето му, е допринесъл и той със своите действия. На следващо място същите сравнително бързо са били преодолені – опасността за живота му, бил е лекуван сравнително кратко време, а след деянието не е получил други трайни последствия /например коментираната от в.л.Т. посттравматична епилепсия/. При преценка на изпИ.ните от пострадалия физически болки, наложилата се медицинска помощ, принудителното понасяне на ограничения в живота му, временната му неработоспособност /макар че данни за трудова ангажираност липсват/, съдът намира, че реалните болки и страдания на пострадалия – физически и психически такива – уплах от стореното и възникналата реална

опасност за живота му, които е претърпял, ще намерят справедливо репарирание чрез сумата от 10 000 /десет хиляди/ лева, поради което и гражданската претенция бе удовлетворена до този размер. Неоснователно е искането за овъзмездяване на претендирано погазване на достойнството му, описано в исковата молба, за това, че В. бил принуден на публично място и трябвало да търпи действията на подсъдимия спрямо телесния му интегритет в присъствието на приятели и семейството му. Такава увреда не съответства нито на приетото за установено от съда в хода на съдебното дирене, нито са ангажирани за това доказателства от страна на пострадалия. Такива данни не се съобщават и от близките му, а и са неадекватни като отношение на ударен почти смъртоносно в жизненоважна област индивид, да се замисля над достойнството си в такъв момент. Поради тези събражения съдът намери, че в тази част искът е недоказан и неоснователен. Освен това се установи, че спрямо ищецът е нанесен един единствен удар и други действия, „унизяващи достойнството му“ не са били реализирани от подсъдимия спрямо него.

Присъди се и акцесорната претенция за законна лихва, претендирана от гражданския ищец, счИ.но от датата на деликта – 21.12.2019г.до окончателното изплащане на дължимата сума.

Над присъдената сума от 10 000 /десет хиляди/ лева, представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди, до пълния предявен размер на гражданския иск от 40 000 лв. той се явява недоказан по размер и в тази част бе отхвърлен.

ВЕЩЕСТВЕНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА и РАЗНОСКИ

Съдът при постановяване на присъдата намери, че след влизането ѝ в сила веществените доказателства - 1 брой метална брадва с дървен сап, обВИ. в черна полиетиленова торба; косми от предния капак на лек автомобил; дунапренен апликатор с проба от червена течност, следва да се унищожат като вещи без стойност.

В хода на наказателното производство в досъдебната фаза са направени разноски общо в размер на 2652,60 лева /две хиляди шестстотин петдесет и два лева и 60 стотинки/за експертизи. С присъдата съдът ги присъди за заплащане от подсъдимия С. В. К. на основание чл. 189 ал.3 от НПК по сметка на ОД на МВР – П. в полза на държавния бюджет, тъй като са направени в хода на разследването. По сметка на Окръжен съд – П. подсъдимият следва да заплати направените на съдебното производство разноски в общ размер на 440 /четиристотин и четиридесет/ лева възнаграждения за вещи лица, както и сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща държавна такса върху уважения размер на гражданския иск, която е 4 % от 10 000 лв.

По изложените мотиви съдът постанови присъдата си.

Председател на състава, постановил присъдата: